

75de Møde.

Fredag den 18. Februar Kl. 13³⁸.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til midlertidig Lov for Færøerne om Pantsætning af Fangst.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 3238).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Sagen kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke, men hvis ingen Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte Samtykke til Behandlingen som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 85 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede børnerige Familier.

Forhandlingen genoptoges.

Schmidt: Da jeg under Behandlingen af Loven om Opførelse og Udleje af Arbejderboliger paa Landet gjorde den Bemærkning, at det var interessant, at man i Danmark søgte at fremme det yderst vigtige Boligspørgsmaal for Arbejdere først paa Landet, men forhaabentlig dog derefter ogsaa i Byerne, medens man i Tyskland først havde sin Opmærksomhed henvendt til Industrierarbejderne, og saa ogsaa til Landarbejderne, mente Landbrugsministeren, at jeg ved denne Fremstilling havde glemte Regeringens Lovforslag om Laan til

Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede børnerige Familier. Jeg vil indrømme, at jeg, da jeg talte, ikke tænkte paa det Lovforslag, vi i Dag behandler, men maa tilføje, at det dog er af en helt anden Karakter. Ganske vist vil Loven ogsaa komme Arbejderne til gode, maaske endog i høj Grad, det haaber jeg, men det er dog langt fra Arbejderne alene, denne Lov tager Sigte til, og saa er de Lejligheder, man tænker paa, dog for det meste uden Forbindelse med Havejord. Det første er altsaa, at det er en Lov, ikke blot for Arbejdere, men ogsaa for andre, og det er sandelig ikke en Fejl, men det andet er en beklagelig Mangel. Det er mig temmelig uforstaaeligt, da Loven dog udtrykkelig tager Sigte paa børnerige Familier og Befolkingskommissionens Betænkning har været medvirkende ved Lovens Udformning. Loven vil uden Tvivl noget godt og noget stort, og dog vil den meget for lidt; den tænker ikke paa noget af det allervigtigste eller tænker for lidt paa det, og det er Havejorden, der først giver Livet, ogsaa i Byen og netop i Byen, helt andre og lysere Muligheder. Det betyder sandelig mere end at kunne faa en Lejlighed med alle moderne Bekvemmeligheder. Der staar udtrykkelig i Loven, at der skal sørges for, at disse Bekvemmeligheder er til Stede, men det betyder saa uhyre lidt lige over for det, som Tilknytning til Havejord vil betyde, det betyder nemlig for Arbejderen, at han vinder en Del af det tilbage, som var hans store og vistnok største Tab, da han fra Landet flyttede til Storbyen. Det kan være, at nogle vil sige, at det er en sentimental Tale, men saa forstaar de ikke et Muk af de Værdier, som netop eget Hjem med Havejord kan give og vil give Arbejderne. Desuden har det økonomisk ikke saa lidt at betyde.

I Tyskland har man Erfaringer i den Retning. Der holder man et Areal paa 1 500—2 000 m² for det, som en Familie kan overkomme i sin Fritid, og man regner det Udbytte, som en saadan Familie kan faa af det, for en Trediedel, op til Halvdelen af de Fødemidler, en saadan Familie bruger. Det er ikke en løs Beregning, men grundet paa Erfaringer. Jeg ved, at det skal først læres, og det kan man ikke vente, en Arbejder straks kan. Det kan godt være, at man ikke kan vente det straks, men her kan det siges, at Lysten ubetinget vil drive Værket, og de allerfleste og sandelig de bedste skal nok faa det lært. Derfor er det ikke en Utopi at regne med, at 1 500—2 000 m² giver et